

Lucrurile minunate ale Legii

4 noiembrie 2005

Gili Cârstea

David spunea: “Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Ps 119:18). Probabil aceasta ar trebui să fie cea mai fierbinte rugăciune a urmașilor lui Hristos de astăzi, dacă avem încredere că Dumnezeu Însuși ne-a spus că “mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii” (Ms 15, 1888). Continuând această propoziție, și referindu-se la solia neprihănirii lui Hristos adusă de frații Waggoner și Jones, îngerul spunea: “Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei” (idem).

Înțeleasă “în adevăratul ei caracter,” solia era despre credința lui Isus, credință care făcea ca sfințenia Legii și natura umană păcătoasă să poată fi aduse din nou în armonie. Când este scrisă în mintea omenească, Legea produce neprihănire autentică, acea neprihănire veșnică (Dan 9:24) despre care vorbea profetul Daniel. Hristos a fost vitrina cerească în care universul putea privi lucrurile minunate ale Legii.

Urmașii mișcării advente nu au reușit să vadă prea bine lucrurile minunate ale legii. Ei s-au complăcut să privească legea sub aspectul ei prohibitiv. În 1888 Domnul a dorit să corecteze această tendință, deschizând drumul către orizonturile noi și luminoase ale Legii descoperite în Hristos. Primul pas era să corecteze eroarea de a vedea în Legea din Galateni doar latura ei ceremonială, deși Duhul vorbea acolo “în special” despre Legea morală:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.’ În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală...

“Refuzul de a renunța la păreri preconceptuate și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume” (The EGW 1888 Materials, 1574)..

„Proprii noștri frați” nu au crezut că solia era despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu Legea.” Ei vedeau doar aspectul juridic al păzirii Legii. Complicațiile care rezultă din călcarea ei erau privite ca fiind o pedeapsă din partea lui Dumnezeu, așa cum se crede și astăzi, chiar de unii care pretind a aprecia solia 1888, și asta în ciuda adevărului exprimat cât se poate de clar:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul lui. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (idem).

Sistemul juridic divin nu se bazează pe penalități impuse. Dumnezeu nu pedepsește pe cei care aleg să nu țină seama de el. Faptele făcute în contradicție cu Lege declanșează „o suită de circumstanțe” care în final duc la moarte. Ele plasează pe păcătos într-un mediu ostil, o lume a nelegiurii, în care neprihănirea nu mai poate opera. Iar scopul neprihănirii este acela de a proteja viața. „Cei ce se lipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8). Iona nu spune aici că Dumnezeu își retrage îndurarea. Îndurarea este „îndepărtată” prin dreptul inalienabil al fiecărei ființe create de a alege liber cum dorește să acționeze.

“Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. ‚Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nici o nenorocire’ - nimic nu-i face să se poticnească” (The EGW 1888 Materials, 1574).

Refuzul de a vedea acest unic aspect din spectrul vast al lucrurilor minunate ale Legii se află încă la baza opoziției manifestate în prezent împotriva soliei din partea Domnului “transmisă prin frații Waggoner și Jones.” Ce glorioasă va fi ziua când îngerul Bisericii Laodicea va striga cu sinceritate: “Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!”